

GELECEK SAVAŐI

Ölüm, kaçınılmaz bir sondur herkes için. Fakat vatan uğruna ölmek bir son değil, senden sonrakilerin başlangıcıdır. İnsan canı kıymetlidir. Şu an bir savaş olsa vatan uğruna canını feda edecek kişi sayısı pek de fazla olmaz günümüz gereği. Ama biz buralara gelmeden önce, burası Türkiye, bayrağımız al bayrak olmadan önce binlerce kişi bu vatan uğruna can vermişti. Tıpkı Çanakkale’de olduğu gibi...

Yarısı savaştan, çoğu açlıktan, bir o kadarı da sefaletten... İnsanlar ne kadar yazsa da, ne kadar çizse de bizim o günleri yaşamış kadar hissetmemiz imkansızdır. Her sabah top sesleriyle uyanmanın korkusunu da, en küçük oğlunu vatan için şehit vermenin acısını da, vatani bölmeye çalışanlara karşı duyulan o derin nefreti de hiçbirimiz bilemeyiz. En son ne zaman yemek yediğini bilmeden son ekmeğini askere vermeyi de, düşmanla göz göze gelince hissedilen o gerilimi de, bir annenin bebeğinin açlıktan ölmesini izlemesini de yaşamadık. Eđer yaşasaydık, belki şu an vatanımıza daha çok sahip çıkıyor olurduk. Çanakkale’de binlerce insanın şehit olmasının sebebi de bu. Onlar bu vatana sahip çıktı, hem de canları pahasına. Ne kendileri, ne eşleri, ne de çocukları için. Tüm ailesini yitirmiş bir askerin savaşıma sebebiydik biz. Onlar Çanakkale’de kendi gelecekleri için değil, bizim geleceğimiz için savaştılar. O analar boşuna gözyaşı dökmedi, o askerler boşuna canlarını vermedi. Hepsi bizim bunları yaşamamamız, daha mutlu bir geleceğimiz olması içindi. Tüm bu olan şeyler, bir süre sonra insanlarda bazı kavramların oluşmasına yol açmıştı. Vatan, özgürlük, bağımsızlık gibi kavramlar bu dönemde bir daha silinmemek üzere insanların zihinlerine ve kalplerine işlemişti.

Çanakkale, yokluktan var edilen yerdir. Gözyaşlarının bile paylaşıldığı bu ortam Türk tarihinde adeta yeni bir devir başlatmıştır. Orada imkânsızlıklar başarılmış, kötü talih yenilmiş, vatanın gidişatı değişmişti. O topraklar ne acılar, ne gözyaşları görmüştü. O insanlar birçok zorluğa dayanmıştı. Emek ve umut bu başarının tek formülüydü. Savaşa giden eşini bekleyen kadını ayakta tutan umut, aynı şekilde cephedeki askeri de ayakta tutuyordu. Tüm bu olanları uzaktan izleyen bir kişi bile yoktu. Herkes savaşın içinde, savaşın ta kendisiydi. Onların yaraları çok geç iyileşti, bunu tahmin etmek zor değil. Fakat insanlar birbirlerinin yaralarını sardı, birbirlerinden başka kimseleri yoktu çünkü. Bir olay karşısında biri ağlarken biri gülüyorsa, bu ikisine kardeş denebilir mi? İşte tam orada, Çanakkale’de; tüm kardeşler birlikte ağladı, birlikte güldü.

Kendimizi o zamanda düşününce, bu kadar şeyle baş edebilir miydik bilmiyorum ya da onlar kadar güçlü, cesur ve fedakâr olabilir miydik? Yalnızca şunu bilmemiz gerek; Çanakkale’de her şey bizim için yapıldı. Çanakkale’de savaş bizim için kazanıldı, Çanakkale’de bizim için destan yazıldı. Çünkü orada insanlar gelecekleri için geçmişleriyle savaştı. O zamanlara geri dönmek, bütün bu yaraları sarmak maalesef mümkün olmayacaktır. Ancak bu kahraman neslin çocukları olarak onları yaşatmalı, geleceğimiz ve vatan uğruna çalışmalı ve bizi yıldırma isteyen her şeyle tıpkı o zamanlardaki gibi kahramanca mücadele etmeliyiz.

Çığılsu CEBER
Merkez Ortaokulu 8/A
MUĞLA

TÜRKİYE ÜÇÜNCÜSÜ